

I

Technologie is de weg, de waarheid en het leven. Niemand komt tot het licht dan daardoor. Algoritmen zijn het nieuwe DNA, en dat is maar goed ook, want tegenwoordig winnen de snellen de wedloop en de helden de strijd, tijd en toeval overkomen hun immers niet.

Maar de klok op perron vier was analoog. De kleine wijzer was rood. Aan de punt sidderde een schijfje als een sloopbal die tegen graniet dreunt. Alsof de tijd niet voorbij wilde gaan. Toch brokkelde hij af totdat eindelijk, om twaalf voor tien op deze novemberavond, Zeva Neely's telefoon nog vier minuten over had om te gaan rinkelen, anders was er iets heel erg mis.

Ze hield hem als een gebedenboek in haar kleine gehandschoende handen. Hij zag eruit alsof hij nog nooit had gerinkeld. Ondanks dit gebrek aan nieuws kuste hij haar gezicht met licht, en die belofte alleen al was voldoende om haar aan het scherm te kluisteren. Omdat onder het oppervlak misschien iets belangrijks lag dat ze ooit had gezegd of gehoord, zocht ze in de geschiedenis naar aanwijzingen over vandaag. Ze zaten al een maand in een chatgesprek dat gisteren abrupt was opgehouden. Haar berichten waren groen en de zijne wit, tegen een achtergrond van hartjes en dynamiet:

ARI: Als je me vertrouwt wat is dan het probleem?

ZEV: O nu is het date rape, bedankt.

ARI: Je zei dat je het ook leuk zou vinden.

ZEV: Vertel mij niet wat ik heb gezegd, Ariel.

Ze huiverde. Station Brussel-Zuid was steenkoud. Als de telefoon niet rinkelde of een bericht liet opflitsen voordat haar trein kwam, zou ze van binnen versplinteren. Eigenlijk zou ze niet eens moeten instappen. Ze begon te wensen dat de trein tegen een brug was gereden. Stijf als een muis tussen duiven stond ze door haar pony te loeren op deze foute plek, waar foute mensen krioelden, een manege van adem verlicht door schermen, terwijl elk van de vijfduizendvijfhonderd en vierentachtig kilometer die ze van huis was aan haar trok. Ze wist de afstand precies, omdat ze die had opgezocht op haar computer, bevestigd op haar tablet en extra gecontroleerd met gps, en de gegevens naar haar telefoon had gestuurd om ze tegen hem te gebruiken.

Het schijnsel van het scherm lokte haar terug:

ARI: Ik snap het niet. Is niets voor jou.

ZEV: Shit, zit me niet zo te manipuleren.

ARI: Maar wat is precies het probleem?

ZEV: Dat iemand me herkent.

ARI: Trek iets anders aan. Ze verwachten geen studenten.

ZEV: Nu zeg je dat ik niet speciaal ben.

Ze herstartte snel de telefoon voor het geval er berichten tussen de verschillende landen waren blijven steken. Het scherm stierf en glansde weer op, maar er kwam niets nieuws binnen.

Ze ging weer terug naar haar berichten:

ARI: Bereken het risico.

ZEV: Dat zeg ik toch, duh.

ARI: Ik bedoel ik loop veel meer risico. Een student met een docent heeft geen probleem. Een professor met een student heeft een probleem.

ZEV: Ja ja, jij bent volwassen en ik ben het kind.

ARI: Zeva. Laten we het doen, kom op – maar in stijl.

Het perron schetterde. Drie minuten om te hopen dat de trein was gestrand. Als hij gewoon belde of een sms'je stuurde, zou ze nog voordat de trein stilstond aan boord springen. Maar de lijst slechte voortekenen zwol snel aan. Ze klampte zich vast aan één ervan – dat ze een hoodie had moeten dragen. Een hoodie is geen kledingstuk maar een cabine die je meedraagt. En deze meatspace was geen plek om onbeschermt te zijn. Ze dook weg onder de echo's en kroop in haar jas. Normaal gesproken had ze oortjes in; nu was dat te eng, haar lievelingsnummers waren even honend als slaapliedjes die worden afgespeeld bij een moord. Allemaal omdat er iets mis was.

ZEV: Het is midden in het semester. Ik heb niet eens een paspoort. En je geeft Inleiding Algoritmen de week dat we volgens jou in Europa zijn. Het is idioot.

ARI: Een van onze tickets is betaald. Laten we het niet verspillen. Het congres is makkelijk, jij bent overdag toerist en we zien elkaar 's avonds. Dan later – wij alleen. Meer vrijheid dan hier.

ZEV: Hier zullen ze multiple choice doen of ik als je student, assistent of sekslaaf mee ben. En wat zeg ik tegen mijn ouders?

ARI: Dat je drieëntwintig bent.

ZEV: Doei pa, geil weekje in Europa met de hoogleraar. Goed voor mijn cijfers.

ARI: Als je bedoelt of ik het meen, ik meen het. Ik wil bij je zijn.

Ze zag hem voor zich, een man als een broeierige valk onder de capuchon van zijn houtje-touwtjejas. Ze waren een stel van de toekomst, van de geest alleen, niet geketend aan hinderlijk vlees. Nadat ze elkaar in een online werkgroep hadden leren kennen, was haar levenspagina met de zijne versmolten.

Ariel Panek. Wonderkind. Magneet voor tweedejaarsstudentes. Amper dertig.

Hij had iets. Visie. Ging er terecht van uit dat de hele mensheid in een druif zou passen als je de ruimte uit de atomen zoog. Het was aan hen naar die flikkering te streven en eropaf te gaan. Het was een pact. De toekomst. En zij volgde die koers, spontaan, klakkeloos. Ze hadden elkaar op die koers gevonden.

Samen in postmenselijke tijden.

Nog twee minuten om te hopen dat de trein ontspoord was. Ze keek het perron af. Mist bevroor de afstand in rook. Leidingen en rails sneden schaatssporen tot in het oneindige.

ZEV: Is het niet gewoon ordi? Iets als de manager en zijn caissière in een motel?

ARI: Het is een avontuur.

ZEV: Twee avonturen. Als we samen reizen is het er één.

ARI: We vliegen samen terug. Het team van Cloud Servers en een paar mensen van het AI lab zijn op het congres. Ik heb een latere vlucht, ik denk in m'n eentje, maar we kunnen het vliegveld samen niet riskeren, er zullen overal afgevaardigden zijn. Later kan de wereld van ons zijn.

ZEV: Van jou, misschien, jij bent de Europeaan. Ik ben nooit verder dan Chicago geweest en dat was super stressen.

ARI: Ik wil je de wereld geven. Wil dat je hem verslindt. Ziet hoe hij werkt. Menselijke systemen, vergeet niet, het is ook research. En je kunt in Brussel een kamer op het vliegveld nemen, daar vertrekt de trein. Ik zie je de volgende avond op het station in Amsterdam.

ZEV: En als de vluchten in de soep lopen? Of de trein? Of ik kan je niet vinden?

ARI: Kom op – in de nieuwe wereld? Hoeveel manieren hebben

we om contact te houden? Zeven? Acht? Ik laat het weten zodra ik geland ben, anders hoeft je niet in de trein te stappen. En mij vinden is makkelijk – die gozer met die capuchon.

Ariel begreep de hoodie. Dat hadden ze gemeenschappelijk. De zijne ging bijna nooit af, ook niet binnen, ook niet in de zomer. Hij wist dat je door oortjes in te doen de capuchon veranderde in een slaapkamer, en de langstreckende wereld in een film. Een zonnebril erbij en het was een feestje met jou als enige gast. En het ging niet alleen om smaak. Het ging om ethiek. Het was geen mode maar een weg vooruit in onze tijd. Alles wat buiten virtueel maakte, maakte binnen reëler; en voor hem zat de realiteit onder zijn capuchon in zijn hoofd, loepzuiver.

Ze vond het geweldig. Geloofde erin. Loepzuiver.

Nog een minuut om te bidden dat de trein een koe had geraakt. Ze koesterde het scherm aan haar borst, en hield haar hoofd scheef om te zorgen dat het niet besloeg door haar adem.

ARI: Lastig te verkopen deze huwelijksreis.

ZEV: Huwelijksreis? Je hebt Vegas overgeslagen.

ARI: Je weet wat ik bedoel. Waarom kan ik je niet overhalen?

ZEV: Waarom moet je me zo nodig overhalen?

Er kwam een man op Zeva af die iets tegen haar zei in een schorre taal. Ze schrok en liep naar een eenzame plek aan het eind van het perron. Plotseling was zij de vreemdeling, te opvallend met haar jas, haar broche, haar bij elkaar passende bagage. Ze was een baken dat *Amerika* knipperde, dat *Jacqueline Kennedy* is haar boed-

je kwijt brulde. Zeva was een meisje dat zich op feestjes verstopte, als ze al ging. Nu was ze een taartje in de etalage. In kleren die ze niet mooi vond en niet begreep, terwijl ze afwachtte of iemand die altijd twee verschillende sokken droeg zou komen opdagen.

Haar zwakke plek: romantiek. Daar kon geen algoritme tegenop.

In tegenstelling tot het lichaam van de doden, dat lichter wordt na het overlijden, werd haar scherm zwaarder, hoe meer ze ernaar staarde. Van adrenaline en pijn. Van de boodschappen van alle Zeva's voorafgaand aan deze Zeva. De jonge domme.

Ze haalde een mouw over haar gezicht. Keek op naar de klok. Het was acht voor tien. Vertrektijd. Als ze instapte zou ze haar tranen aan de kou moeten wijten. Haar gezicht was hoe dan ook van het bedauwde soort, al glimmend aan de randen, roodneuzig in de kou.

Luidsprekers dreunden: 'Amsterdam.' Koplampen glansden verderop op het spoor.

Er stak een bries op. Rails begonnen te zoemen.

Haar berichtentijdslijn kwam bij gisteren:

ARI: Wacht tot Amsterdam. Eerste nacht in een suite. Ik wil dat je je prinses Leia voelt. Een butler kan een foto van ons maken.

ZEV: Butler? Had een tennisrokje moeten inpakken. Luister, buddy, je zorgt maar dat je op dat station staat. Het is nu al een oude oorlogsfilm. Echt beloven hoor.

ARI: Beloofd. Maak je geen zorgen. Ik kom een paar uur na jou aan.

Ze klampte zich vast aan dat bericht. Liet het openstaan op haar scherm.

Tenslotte hadden ze een pact gesloten. Aan het eind van het verhaal zouden zij als enigen nog overeind staan. De nieuwe wereld was geen mode, maar overleven. Zuivere algoritmen waren de alchemie.

Ariel Panek was haar code. De algoritmicus.

De trein gleed langs zij als een wroetende worm, grommend, sissend, vloeistoffen pissend, met geluiden van onstuitbare massa; voor haar hadden die krachten hun eigen geluid.

Ze greep naar haar maag toen hij ratelend tot stilstand kwam.